

— Сждбата на батачани, — промълви тате: — то е страшно, само като се помисли . . .

Мене ми се стори, че слушамъ това като на сънъ. И помрачи се предъ очитѣ ми слънцето. Всичко погрознѣ наоколо. А рѣка Бистра, която обичахъ толкова да слушамъ, като шуми и бучи, като пѣе, която всѣкога ме унасяше въ неznайни страни, въ нѣкакъвъ вълшебенъ миръ, сега ми се стори, че грозно зарева. Нѣкакви тъмни, страшни очи ме гледаха изъ нейнитѣ дълбини.

Бѣхме вече извънъ града.

— Зарчо, Зарчо! — извика ми Стефанъ, като сочеше върха на едно високо дърво край пѣтя: — чуешъ ли? — Куковица! Колко ясно кука!

Азъ се освѣстихъ и слушахъ: — куку, куку, куку!

Тинка се бѣше покатерила край пѣтя. Берѣше великденчета, кукурекъ и късни минзухарчета. Правѣше китки. Виеше ги на венецъ за главата си.

Пѣтьтъ се точеше нагоре презъ гората или подъ дебели сѣнки, или на открито. Върволицы монастирджии предъ насъ и следъ насъ ту потънѣха въ гжстаци — изгубѣха се, ту се мѣрнѣха на нѣкоя гола височина. Безброй потоци се спускаха отъ снѣжни чукари, биеха се запѣнени у канари, съ вѣченъ мжхъ покрити, и лудо се спускаха по падала, като оглашаваха потайнитѣ дебри на Рила.

Часоветѣ вървѣха бавно. Къмъ пладне вече умора тежеше надъ всички. Поклонниците бѣха се сдумали да спратъ за обѣдъ и да отпочинатъ на Хайдушкото кладенче. Тамъ има удобно мѣсто, а и пѣтя се смѣта половина до монастиря. Предъ насъ се възвишаваше последния хълмъ. Още малко усилия.

Ненадейно тамъ горе между пѣтниците настана смутъ. Всички спрѣхме. Нѣкои сочеха отвждъ съ ржце. Други — явно бѣше — искаха да се върнатъ. Ние бѣхме въ подножието на хълма. Сжщо и ние спрѣхме. Баща ми и Чорбаджи Нико плахо се спогледнаха. Никовица хвана децата си за ржце и ги притегли къмъ себе си. Скоро всички зеха да се